

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	18XCdo/10/2016
Identifikačné číslo spisu:	3212204776
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3212204776.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/244/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. júla 2015, sp. zn. 17Co/924/2014, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu sa o d m i e t a .
- II. Žalovanej sa n e p r i z n á v a náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením zo dňa 30. júna 2014, č. k. 5C/244/2012-158 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 22. júla 2015, sp. zn. 17Co/924/2014 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd po preskúmaní veci sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím o poplatkovej povinnosti, ktoré je výsledkom správneho procesného postupu súdu prvého stupňa. Odvolací súd poukázal, že je nepochybné, že žalobca využil svoje právo podať proti rozhodnutiu vo veci samej riadny opravný prostriedok v zákonom stanovenej lehote, s čím zákon o súdnych poplatkoch v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ ex lege spája vznik poplatkovej povinnosti na strane poplatníka, za ktorého treba s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 4 citovaného zákona považovať toho, kto podal odvolanie. Zákom č. 286/2012 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. októbra 2012 vypustené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch, čoho dôsledkom je v tejto súvislosti skutočnosť, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté po nadobudnutí účinnosti tejto novelizácie sa poplatky vyberajú podľa aktuálne

účinných predpisov (§ 18ca zákona o súdnych poplatkoch a contrario), preto žalobcovi podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť a úlohou súdu prvého stupňa bolo vyrubiť mu uznesením súdny poplatok príslušnej položky sadzobníka, k čomu aj pristúpil. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní, tak odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Odvolaciemu súdu nebolo zrejmé, na základe čoho žalobca vytýkal okresnému súdu absenciu podstatnej náležitosti napadnutého rozhodnutia, ktorým je odôvodnenie, keď okresný súd vyrubenie súdneho poplatku žalobcovi odôvodnil štandardným spôsobom pre tento druh rozhodnutia, keď v napadnutom uznesení popri správnej výške súdneho poplatku uviedol i všetky ďalšie podstatné náležitosti, na základe ktorých si môže účastník konania prípadne aj sám overiť správnosť určenia výšky svojej poplatkovej povinnosti. Žalobca sa v odvolaní snažil predostrieť argumentáciu, v zmysle ktorej spoplatneniu podľa položky č. 7a podlieha len podanie návrhu na náhradu škody a súd prvého stupňa tak svojvoľne rozšíril okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, ak tento vyrubil aj za podanie odvolania. S uvedeným názorom odvolací súd nesúhlasil a v danej súvislosti poukázal na znenie samotného zákona o súdnych poplatkoch, ktorý podanie odvolania v ustanovení § 5 ods. 1 písm. a/ priamo spája so vznikom poplatkovej povinnosti na strane poplatníka, teda toho, kto odvolanie podal, a to vychádzajúc z ustanovenia § 6 ods. 2 podľa rovnakej sadzby, ako by tomu bolo v konaní na prvom stupni. Pritom platí, že poplatok za podané odvolanie sa stanovuje podľa sadzobníka platného a účinného v čase podania odvolania, pričom je zachovaná zásada rovnakej sadzby, keď v rovnakom čase podaný návrh na začatie konania by bol spoplatnený sumou podľa rovnakej sadzby ako podané odvolanie žalobcu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/22/2008 zo dňa 31. marca 2008). Pokiaľ ide o námitku žalobcu, v zmysle ktorej bol návrh podaný pred 01. októbrom 2012 a konanie tak začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., kedy bolo od súdneho poplatku oslobodené, túto odvolací súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú. Z ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že za konania začaté do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V prejednávanej veci však odvolacie konanie, ktoré žalobca inicioval využitím práva podať riadny opravný prostriedok proti rozsudku súdu prvého stupňa, začalo doručením odvolania súdu prvého stupňa. V tomto čase už bol účinný zákon č. 286/2012 Z. z., preto sa žalobca nemôže odvolávať na vecné zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorému konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podliehalo v danom prípade výlučne na prvom stupni.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a pre rovnaké vady aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, v celom rozsahu zrušiť bez náhrady, lebo v danom prípade sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že jeho rozhodnutie je „absolútne“ prekvapivé, lebo popiera doterajšiu konštantnú judikatúru, žalobcovi bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť za odvolanie a tým mu bol spôsobený zásah do jeho ústavného práva na súdnu ochranu, ktorý bližšie v dovolaní rozviedol.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. (5Cdo/284/2014, 5Cdo/294/2014, 6Cdo/236/2014, 6Cdo/295/2014, 6Cdo/279/2014, 8Cdo/305/2014, 8Cdo/220/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 237 O. s. p. a § 239 O. s. p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 a § 142 ods. 1 O. s. p..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.